

[Petra Petersen.]

Med disse Ord skal jeg tilsige mit Partis Støtte til en saglig Udvalgsbehandling.

Evald Christensen: Det er sikkert, at man i Socialministeriet virkelig bestiller noget. Den højtærede Socialminister har faaet Gang i Arbejdet med, hvad han ønsker at fremme. At de gamle og Invaliderne ude over Landet er taknemmelige for, hvad der er naaet, er lige saa sikkert, og nu vil de enlige Forsørgere i Sindet sige Tak for, hvad der naas ved dette Lovforslags Ophøjelse til Lov.

Det gælder for Børn som for gamle, at de ikke kan sørge for sig selv, hvorfor vi under en eller anden Form skal have dette Forhold ordnet. Bedst var det, om alle Arbejdere, ligegyldigt hvad Arbejdet maatte være, var stillet saaledes, at de kunde baade faa og beholde deres fulde Arbejdsløn, da de saa selv skulde være i Stand til baade at forsørge deres Børn og naa frem til økonomisk at klare deres Alderdom. Da det nu ikke er saadan, men tværtimod saaledes, at man gennem Skatter og ved Hjælp af Monopoler af meget forskellig Art kan fratage en Arbejder — det være sig Mand eller Kvinde — en meget betydelig Del af Arbejdslønnen, maa man fra det offentlige Side træde støttende til. Det er det man gør gennem dette Forslag til Lov vedrørende Børnebidrag til enlige Forsørgere, og vi vil give vor Tilslutning til Forslagets Ophøjelse til Lov.

Med Hensyn til Dækningen for Udgifterne skal vi henvise til vore tidligere Udtalelser og vort Lovforslag, som tilsigter store Indskrænkninger af Administrationen og dermed store Beparelser i de offentlige Udgifter, men kan vi ikke paa den Maade faa Pengene, kan vi sige som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller sagde i Gaar, da det gjaldt Udgifterne til Militærvæsenet: Det kan vel vente til Efteraaret med at klare Regningen. Det ærede Medlem er nu gaaet bort fra, hvad han ellers slog saa haardt paa, at man skulde betale Regningen, inden man forlod Bordet.

Jeg skal ellers ikke gaa i Enkeltheder — det er der andre, der har gjort —, men jeg vil gentage, at min Gruppe gaar altsaa med til at ophøje Forslaget til Lov. Ogsaa vi venter, at det faar en god og grundig Behandling i et Udvalg.

Socialministeren (Strøm): Jeg vil gerne takke samtlige Ordførere for den venlige Tilslutning, der er givet Lovforslaget.

Vi har i Socialministeriet bestræbt os

for at komme med et Lovforslag, som vi syntes noget nær kunde gøre Ret og Skel til alle Sider. Jeg forstaar, at der er visse Ønsker om, at Normalbidraget skulde forhøjes, og jeg forstaar tillige, at der er visse Ønsker om, at ogsaa andre Spørgsmaal skulde behandles i et Udvalg. Jeg er selvfølgelig villig til en Forhandling i et Udvalg, men jeg vil gerne samtidig sige, at jeg synes, vi her har afvejet de forskellige Interesser mod hinanden, og jeg vil, alt taget i Betragtning, mene, at der er taget et rimeligt Hensyn baade til Børnene, Børnenes Forældre og ogsaa til det offentlige i de Tilfælde, hvor det er det offentlige, der skal betale. Jeg har derfor ogsaa bestræbt mig for at fremsætte et Lovforslag, hvorom jeg tror de fleste ærede Medlemmer vil sige, at det ligger paa et rimeligt Niveau, og som de kan støtte, og det har jeg ogsaa faaet bekræftet ved den meget velvillige Behandling, som de ærede Ordførere har givet Lovforslaget.

Jeg skal ikke forlænge denne Debat, det er jo mere rimeligt, at vi diskuterer de Spørgsmaal, der kan være at diskutere, i et Udvalg, men jeg kan dog ikke tilbageholde et Par Bemærkninger. Der bliver jo her et Spørgsmaal om, hvem der skal betale, og jeg forstaar, at naar det er Fædrene, der skal betale, saa er de betænkelige derved, og det er der vel ikke saa meget at sige til, og jeg forstaar ogsaa paa det ærede Medlem Hr. Svend Jørgensen og andre ærede Medlemmer, at Kommunerne heller ikke saa gerne vil betale. Jeg synes imidlertid, at den Fordeling, som vi har foreslaaet, er af en saadan Karakter, at vi ogsaa fra Kommunernes Side maa vente lidt Forstaelse. Jeg forstod paa det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, at de faktisk mener, at det, der er foreslaaet her til Gavn for Børnene og for de enlige Forsørgere, er, som det bør være, men at der kan være visse Tilfælde, hvor man skulde se lidt mere velvilligt paa Tingene. Saa maa jeg ogsaa bede om, at man heller ikke er betænkelig, naar Regningen skal betales.

Det er selvfølgelig rigtig, at man altid kan henvise til, at Statskassen maa betale, men naar Kommunerne i Forvejen har været med til at betale Bidraget til Enkers og Enkemænds Børn, og disse Beløb, der her er Tale om, dog kommer op paa 2—3 Mill. Kr., saa synes jeg ikke, at det Lovforslag, der her er fremsat, og som dog forenkler det hele betydeligt, skulde virke afskrækkende for Kommunerne, som har den Opgave, naar der kommer en Henvendelse fra de paagældende Kvinder, at med-